

Recensie: The National***

Vorst Nationaal Brussel
donderdag 9 november 2017

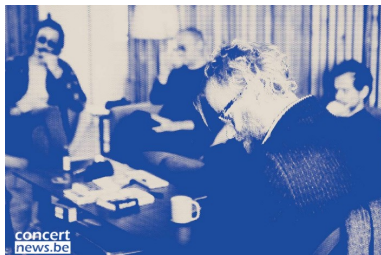

foto © Live Nation Belgium

Recensie:

Het concert van de gemiste kansen, daarvoor tekende The National in Forest National (in deze context klinkt de Franse versie van Vorst Nationaal nu eenmaal beter). Met hun nieuwe plaat 'Sleep Well, Beast' hun zevende plaat na 'The National' (2001), 'Sad Songs For Dirty Lovers' (2003), 'Alligator' (2005), 'Boxer' (2007), 'High Violet' (2010) en 'Trouble will find me' (2013) hebben ze nochtans een aantal straffe songs in huis die live ook het verschil kunnen maken. Alleen gooide de band zowat heel de set overhoop waardoor die langs geen kanten consistent aanvoelde, of naar ergens toe leek te werken. Het leek wel alsof elk nummer op zich wat verloren in het geheel stond. Frontman Matt Berninger toonde overigens erg moe te zijn. Althans zijn stem, die sowieso wat schor is, begaf het meermaals, sloeg over en de hoge noten haalde hij niet altijd of moest die eerder uitschreeuwen dan zingen. Het publiek daarentegen was al blij dat de groep ons land uiteindelijk toch aandeed nadat het zijn afspraken niet was nagekomen. De concerten in Bozar die gepland waren voor 30 en 31 oktober werden geannuleerd en dat van Vorst Nationaal kwam in de plaats. De reden: The National verkoos om voor The Obama Foundation op te treden: 'we played covers and shit' aldus de frontman.

Berninger excuseerde zich daarvoor maar gaf wel fijntjes mee dat ie 'a bear hug' van Michelle Obama gekregen had die hij tot op de dag van vandaag nog steeds voelde en zo trachtte over te brengen naar de fans in het publiek. Die reageerden steeds laaiend enthousiast van zodra Bryan Devendorf instond voor de versnelling op drums of de basdrum kicke. Nam The National iets te veel pauze tussen 'Mistaken For Strangers' en 'Brainy' dan was hij het die het vuur weer aanwakkerde tijdens 'Squalor Victoria' waarin de zanger 'fuck up' even parlando brengt. In 'Slow Show' wordt een elektrische gitaar aangestreeken. The National heeft ook twee trombonespelers bij die voor die extra feestelijke toets zorgen die een concert kunnen optillen naar een hoger niveau.

De ganse tijd hebben we het gevoel dat het erin zit, maar toch slaagt de band er niet in om ons te tonen dat ze in de hoogste categorie kunnen meespelen in muziek- en concertland. Het zit er nochtans allemaal in, ze hebben de nummers ('Start a war', 'The system only dreams in total darkness', 'Day I die', 'Squalor Victoria', een semi-akoestisch 'Vanderlyle Crybaby Geeks' begeleid op akoestische gitaren en trom als afsluiter, â€), de drie podiumbrede ledschermen met live visuals, video (we zien de band vanuit de backstage van Vorst Nationaal in zwart-witbeelden in de richting van de zaal trekken bij de start van het concert) en podium dat omzoomt is met ledscanners. Matt Berninger duikt maar liefst 4 keer de frontstage ook in waarbij hij zelfs tijdens 'Mr. November' een heel eind met de micro die aan een draad hangt door het middenplein wandelt richting linkeruitgang waar een bar is. De show is echter niet voorzien op verrassingen. Zo is er geen volgsport om zijn wandeling te volgen en heeft het publiek er dan ook het raden naar waar de zanger zich bevindt. Ook jammer is dat er te weinig gebruik gemaakt wordt van live video op de schermen verspreid over het ganse optreden én speelt de groep zo vaak in tegenlicht dat wat Berninger ook onderneemt, die uitvergrote foto (van Obama?) die een fan hem aanreikt en hij aan de basdrum bevestigt, zal nooit voor de ganse zaal zichtbaar zijn. We kunnen ons dus niet van de indruk ontdoen, onder andere wanneer hij 'I need my girl' opdraagt aan de vrouwen en de babies van de groepsleden die ze weldra terug

zullen zien - het optreden in Vorst Nationaal is immers de allerlaatste van de tour - dat de band echt moe was. De stem van Matt klonk gebroken, erg schor en een aantal keren sloeg die over. Een keer moest The National een song zelfs opnieuw inzetten, bij Ada dat de groep overigens voor het eerst live bracht tijdens deze tour. In een ander nummer zat de frontman dan weer veel lager waardoor zijn stem in combinatie met de buffetpiano behoorlijk dissonant klonk.

Finaal won The National wel het pleit bij het publiek, weliswaar door te vaak naar onze zin dezelfde formule (basdrum, versnelling) uit de hoed te toveren. Hier zat meer in, een veel eclantere overwinning. Maar daarvoor is het wellicht afwachten tot de festivalzomer van 2018 waarbij we The National graag een herkansing bieden om ons uit onze sokken te blazen.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Fake Empire
Mistaken For Strangers
Brainy
Squalor Victoria
Green Gloves
Slow Show
Apartment Story
Start A War
Guest Room
Racing Like A Pro
Ada
Gospel
The System Only Dreams in Total Darkness
Walk It Back
Guilty Party
Don't Swallow The Cap
Bloodbuzz Ohio
I Need My Girl
Day I Die

Bis:

Carin At The Liquor Store
Mr. November
Terrible Love
Vanderlyle Crybaby Geeks